

HOLLY BOURNE

TO SA MÔŽE

STAŤ

LEN

VO

FILME

Romantické kliše nie je obyčajný podvod!

**TO SA MÔŽE
STAŤ
LEN
VO
FILME**

HOLLY BOURNE

TO SA MÔŽE

STAŤ

LEN

VO

FILME

slovar

Pre Eryn a Willow

Copyright © 2017 by Holly Bourne
Translation © Jana Vlašičová 2019
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2020

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Holly Bourne: *IT ONLY HAPPENS IN THE MOVIES*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Usborne Publishing Ltd. v Londýne v roku 2017,
preložila Jana Vlašičová.
Zodpovedná redaktorka Jana Šulková
Editorka Katarína Škorupová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2020.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

ISBN 978-80-556-3903-1

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

*Romantické filmy sú výnosnými katedrálami
lásky postavenými na nestabilných základoch
neuveriteľných a škodlivých stereotypov.*

Projekt mediálnych štúdií Audrey Wintersovej

Prolog

Sviečky som fakt nečakala.

Osvetľovali celé kino – malé čajové sviečky, hrubé biele sviečky, ktoré vídate v kostoloch, aj tie tenké, nastrkané do svietnikov. Z ich tepla ma začala svrbieť pokožka.

Zažmurkala som a pokrútila hlavou. „Čo, do pekla...“

Potom som uvidela Harryho.

Evidentne je na seba fakt hrdý. Vlasý vyčesané do všetkých strán, ruky nesmelo zastrčené vo vreckách, hlava hrdo zdvihnutá, zuby vycerené v značkovom úsmeve. V blikotajúcom svetle sviečok vyzeral ako hologram.

Harry...

Moje telo sa okamžite dostalo do konfliktu so sebou samým. Srdce mi narážalo o rebrá, snažiac sa pritiahnúť celé moje telo bližšie k nemu. Všetko ostatné mi v tom však bránilo. Vnútorosti akoby mi stuhli, žalúdok mi zovrelo, v hrdle som cítila žľč.

„Audrey,“ prešiel pomedzi sviečky a ja som urobila krok späť. Nadšenie mu razom zmizlo z tváre, úsmev sa zmenil

zo zubatého na nasmelý. „Audrey, prosím, vypočuj si ma. Toto všetko som urobil len kvôli tebe.“

Zjavne, ale na situácii to nič nemenilo.

„Harry, nemôžeš zapáliť pár sviečok a...“

Znova podišiel bližšie a tentoraz sa dostal až ku mne. Dotkol sa mi tváre, palcom mi zotrel slzu z líca. Slzu, o ktorej som ani netušila, že tam je.

A vtedy som si pomyslela... *Keby si sa ocitla vo filme, Audrey, čo by si urobila?*

Jačala by si po tej babe na plátne? Hádzala by si do nej pukance alebo vankúše a kričala:

„NEROB TO, TY KRAVA!“?

... *Alebo by si si vzdychla a priala si, aby si ho vypočula?*

1

VEĽKÉ TRIEDNE DELENIE

Bohaté dievča stretne chudobného chalana.

Pochádzajú z rôznych svetov.

Čakajú ju úžasné veci, ktoré ju zároveň dusia.

On pochádza zo zlej časti mesta. Kedysi bol členom gangu, ale už ním nie je.

Vyzerá však dosť zhýralo na to, aby im jej rodičia vzťah, keď sa do seba bláznivo zalúbili, zakázali, hoci spolu ešte vôbec nič nezažili.

„Tu skladujeme trhané bravčové.“

Marianna – „*všetci ma volajú Ma*“ – otvorila kovové dvierka a mne do nosa udrel pach mŕtvych prasiat.

„Čože?“

„Trhané bravčové,“ zopakovala. „Na hotdogy s trhaným bravčovým.“

„V kinách sa podávajú hotdogy s trhanou bravčovinou?“
Nadskočila som, keď Ma tie dvierka pribuchla.

„Flicker nie je ako ostatné kiná. Nie sme ako všetky tie multiplexy. Sme výnimoční, pretože ponúkame neobyčajné umelecké kinematografické zážitky.“ Upravila si čierne hodvábne tričko. „Pod' za mnou do kuchyne, naučím ťa, ako pripraviť čerstvé guacamole.“

O dve hodiny neskôr som ešte stále nevedela nič z toho, čo som si myslela, že sa naučím počas prvého pracovného dňa v malom nezávislom kine. Ma ani raz nespomenula filmy, dokonca mi ani neukázala, kde je projektor. Namiesto toho som sa naučila, ako pracovať s pokladňou, ako vymiešať guacamole, ako natrhať bravčové, ako naliať presné množstvo balzamikového octu do olivového oleja a pripraviť zmes, do ktorej sa namáčajú štangle z kysnutého cesta. Aha, a ešte mi ukázala, ako zmiešať škoricový prach na pukance. Kým Ma pripustila, že aj oni predávajú pukance, trvalo to asi hodinu.

„Kedy ma naučíte, ako sa kontrolujú lístky a usádzajú ľudia?“ spýtala som sa Ma, keď som si spod nechtov snažila vymyť avokádo. Kino sa otváralo ani nie o polhodinu a ja som ešte nevidela ani jednu premietaciu sálu.

Ma sa usmiala. „Ach, najprv by si sa mala naučiť chodiť, až potom behať.“

Z jej úsmevu ma bolel žalúdok – ako keď pozeráte horor a čakáte, že na vás niečo vyskočí. Vyzerala tak na tridsať, ale správala sa ako robot. Vlasy mala stiahnuté dozadu do pevného drdola a na nohách mala topánky so smiešne vyso-

kými podpätkami. „Dnes večer postačí, keď si vezmeš na starosť jedlo. Presne túto úlohu som ti dnes v rozpise pridelila.“

Všimla som si farebný rozpis v malej miestnosti pre zamestnancov na poschodí. Každá hodina bola rozdelená na desaťminútové intervaly.

„Výborne,“ snažila som sa pôsobiť nadšene.

„O chvíľu príde Harry, ten bude zodpovedný za lístky. Hráme nový film od Dicka Curtisfielda, takže bude plno.“

Dick Curtisfield. Kedysi som jeho neostré filmy o láske...

„Je to v pohode?“ spýtala sa Ma a venovala mi pohľad, z ktorého bolo jasné, že by ma zabila, keby som si dovoľila povedať niečo iné ako áno. Fajn, že bude plno. Presne preto som si tú prácu vybrala. Bolo mi jedno, na aké klamstvá sa ľudia radi dívajú, hlavne že ja budem zaneprázdnená a nebudem mať čas myslieť na odkaz, ktorý mi pristál v mobile, keď som sem prichádzala.

Mama: Tvoj otec chce, aby sme predali dom.

Chce, aby sme predali dom. Náš dom. Náš domov.

Usmiala som sa na Ma. To je totiž niekedy jediný spôsob, ako sa nerozplakať.

„Znie to fajn. Môžete mi ešte raz vysvetliť, ako pripraviť ten škoricový prach?“

V kine bolo viac ako plno. Boli tam len dve premietacie sály, medzi ktorými bola chodba s búdkou, kde sa predávali líst-

ky, a malým barom. V najrušnejšom období to tam bolo také napratané, že ste cez ľudí nevideli čiernobiele fotky hollywoodskych hviezd zavesené na stenách.

Harry sa objavil asi dve minúty pred otvorením, smrdel od cigariet a dovnútra vniesol jesenný vzduch.

„Viem, viem,“ povedal, keď si Ma poklopkala po hodinách. Ale skôr ako mu to stihla vytknúť, objal ju a zdvihol do náručia.

„Ale, Harry, vráť ma na zem!“

Keď to konečne urobil, bola celá červená a usmievala sa.

„Vonku sa už tvorí rad,“ povedal Harry.

„Presne preto je neprípustné, aby si chodil neskoro. Opa-
kovane. Rozpis hovorí, že si tu mal byť už pred polhodinou.“

„Vždy meškám, Ma. Nemôžeš to skrátka vziať do úvahy a naplánovať to do rozpisu?“

Zachichotala sa. Fakt sa *zachichotala*.

Stála som za barom a nervózne dookola utierala pult. Harry si ma všimol, zamával a podišiel ku mne.

„Ahoj, nováčik.“

„To je Audrey,“ prehovorila miesto mňa Ma, klopokajúc za ním na podpätkoch. „Ešte študuje, takže bude pracovať iba jeden večer cez týždeň a potom cez víkendy.“

Presunul sa za bar, a tak som ho zrazu mala tesne pred sebou, akoby mu osobný priestor vôbec nič nehovoril.

„Poznám ťa.“ Tmavé vlasy mu trčali na všetky strany a každá časť jeho tela bola trošku pridlhá a príliš chudá, akoby ho, keď bol mokry, príliš natiahli a vysušili.

„To si nemyslím,“ pokrútila som hlavou.

„Nie, naozaj ťa poznám...“ chystal sa niečo povedať, keď Ma sykla:

„Harry? Rad!“ a on odbehol do pokladne a otvoril dvere, aby dnu vpustil dupot. Vlastne dupot je čosi, čo sa na tomto mieste nad Temžou nenosí. Tu sa nosí Chanel No. 5, značkové kabelky a samostatne stojace domy, the Daily Mail a lekcie hry na hoboľ až do ôsmej triedy. Rad sa presunul k baru ako nejaká snobská zombie apokalypsa, a tak som pustila handru, a keď som sa prvého páru spýtala, čo si dajú, zakoktala som sa.

„Dáme si dva poháre čilského merlotu, dva balíčky pukancov so škoricovým prachom, cesnakové olivy... ach... nedáme si radšej celú fľašu toho merlotu? Tak teda fľašu merlotu...“

Zrazu som mala toľko práce, že som nemala čas rozmýšľať. A to mi vyhovovalo.

2

Premietanie sa začalo, a tak v celom tom šialenstve nastala krátka prestávka. Nervózne som sa opýtala Ma, či by som mohla ísť na záchod. Pozrela sa na hodinky a zamrmlala:

„Áno, podľa mňa potrebuješ pauzu. Máš desať minút.“

Celú tú pauzu som presedela na záchode s hlavou medzi nohami. Vo vrecku mi neustále vibroval mobil. Ignorovala som ho.

Keď som sa vrátila, Harry vo vstupnej hale zbieral prázdne poháre, ktoré tam ľudia nechali.

„To si si teda dala načas,“ skonštatoval. Tá familiárnosť bola zvláštna, no zároveň milá. „Si v pohode?“

Prevrátila som oči smerom k poschodiu, kde mala Ma svoju kanceláriu. „To je vždy taká?“

„Kto? Ma?“ uškrnul sa a odhalil veľké zuby. Nenechávali takmer žiadny priestor d'asním. „Och, áno. S určitosťou môžem povedať, že vždy. Zvykneš si... Ved' vieš, ľudia si zvykli aj na Stalina.“

Poškrabala som sa na ruke. „Prečo chce, aby sme ju volali Ma? Ved' vyzerá len na tridsať.“

Harry naraz zdvihol štyri poháre a vopchal ich do umývačky riadu.

„Ach, Audrey, zatiaľ si videla len špičku ľadovca zvaného Ma.“

A ako na zavolanie sa z kancelárie Ma ozvalo:

„Audrey?“ Jej hlas znel ostrejšie ako najostrejšie ostrie. „Prestávka ti skončila pred dvomi minútami. Dúfam, že dopĺňaš do dávkovača višňový džús.“

„Audrey, k nohe!“ zašepkal Harry a ja som sa rozchichotala...

... presne ako Ma predtým.

Počas druhého útoku na bufet nám došlo guacamole a Ma sa správala, akoby to bola moja vina.

„Prečo si mi nepovedala, že už nemáme avokáda?“ spýtala sa ma cez stisnuté pery.

„Netušila som, že to mám povedať.“

Ma si za ucho zasunula pramienok vlasov, ktorý jej spadol do čela, a zbadala som, ako prevracia oči na sklamaných zákazníkov. „Prepáčte, je tu nová. Čo keby ste si dali hummus s citrónovou trávou? Hm?“

Bolo tam tak plno, že nám prišiel pomôcť aj Harry. Vyzbrojil sa škatuľami, do ktorých naberal pukance.

Okamžite mi bolo jasné, že Harry má niektoré kvality zvodcu. Ma sa spolu s ostatnými zákazníkmi zachichotala vždy, keď otvoril ústa. Zahŕňal ich komplimentmi, chválil im kabáty a účesy, a nikdy nezabudol podotknúť, že ide o „dobrý výber“, keď si objednali nejakú kombináciu jedla a vína.

„Zvládaš to, Audrey?“ žmurkol na mňa, podávajúc zákazníkovi pizza štangle, a ja som sa naňho usmiala a prikývla.

Problém, problém, problém.

Už som to zažila. Už som si tým prešla a potom som si kúpila tričko s nápisom *Prišla som o panenstvo s chalanom, ktorý bol síce atraktívny, ale aj debil a chrapúň.*

Nakoniec sa všetci presunuli pred plátno kina a zavreli za sebou dvere. V oboch sálach sa hralo, takže sme tam zostali v absolútnom tichu.

„A teraz čo?“ Vyčerpane som sa oprela o pult.

Ma pokrútila hlavou. „Audrey, pozrela si sa vôbec na rozpis? Teraz musíme znova poupratovať.“

A tak som vyčistila všetky povrchy antibakteriálnym prípravkom, všetok riad naukladala do umývačky a práve, keď som sa chystala sadnúť si, aby si moje boľavé nohy odpočínuli, z prvej sály vyšiel statný chlap. Obzrela som sa okolo seba, ale Ma s Harrym sa kamsi vyparili.

„Hej, ty!“ zavolal na mňa.

Ako som kráčala k pokladni, narovнала som sa. „Ako vám môžem pomôcť?“

„Dal by som si gurmánsky párok v rožku s dvojitou dávkou farmárskej omáčky.“

Prosím, nie.

„Dobre.“

Vzala som si od neho peniaze, otočila som sa k pokladni a snažila sa spomenúť, ako, dopekla, funguje. Zákazník zakašľal.

„Nejaký problém?“ zavolala som naňho ponad plece.

„Uteká mi film.“

„Pár minút to potrvá...“ koktala som, nervózna z jeho netrpezlivosti, presne vo chvíli, keď po schodoch zbiehala Ma.

„Čo je to tu za problém?“

„Objednal som si párok v rožku,“ odvetil.

„Samozrejme, samozrejme,“ tleskla Ma. „Kde sedíte? Priesiem vám ho tam. Prepáčte, je tu nová,“ povedala a druhýkrát v ten večer prevrátila oči.

Chlapík odpochodoval späť do kinosály a ja som sa otočila, aby som ohriala mäso a aby Ma nevidela, ako sa tvárim.

„Nevedela som, že im nosíme jedlo až do sály,“ povedala som na svoju obranu. „Nerušíme tým ostatných divákov?“

„Robíme to, čo si prajú zákazníci.“ Ponad moje plece kontrolovala, či do rožku dávam správnu dávku mäsa. „Sedí na mieste B12, to je na ostrovčeku vľavo. Môžem sa spoľahnúť, že mu to zanesieš, keď to bude hotové?“

Prikývla som. Cítila som sa ako osemročná.

„Dobre. Fajn. Idem skontrolovať Harryho.“

Odkráčala preč a ja som sa pustila do zostavovania hotdogu, nabrala som omáčku a rozťierala ju po domácom rožku.

Pre seba som začala napodobňovať Ma: „*Ó, nezabudni, Audrey, zákazník má vždy pravdu, aj keď je drzý a nedokáže vydržať polhodinu do konca filmu a až potom si objednať trápne predraženy párok v rožku. Vždy urobíme, čo si praje...*“

„Zdá sa, že Ma sa ti už dostala pod kožu.“

Harry ma tak prekvapil, až som podskočila a spadli mi kuchynské kliešte. Zacinkali na dlážke, kam dopadli aj s párkom v rožku.

„Doriti,“ zahrešila som a vydesene som sa pozerala na tú skazu.

„Ups, uplatni päťsekundové pravidlo,“ Harry sa zohol a párok v rožku aj s kliešťami zdvihol. Zo šiat mu znova sálal chlad. Ofúkol rožok a oprášil ho, potom mi ho s úsmevom podal. „Vďaka krátkemu pobytu na dlážke bude delikátnejší,“ vysvetlil mi.

Zistila som, že sa opäť hlúpo chichocem, vzala som si od neho párok v rožku, pričom sa nám o seba obtreli ruky.

„Hľadá ťa Ma.“

„A doriti,“ zakľal, aj keď jeho zubatý úškrn naznačoval, že si z toho nič nerobí. „Myslel som si, že bude príliš zaneprázdnená rozpisom úloh a nevšímne si, že som sa vytratil von na cigu.“ Potom sa rozbehol a cestou do jej kancelárie bral schody po dvoch.

Očistila som kúsok rožka, na ktorý Harry zabudol.

„Ďakujem za záchranu rožka,“ zavolala som za ním.

Harry však už bol na poschodí; zostal po ňom len závan chladného vzduchu.

Vošla som do kinosály a mojím očiam trvalo asi sekundu, kým sa prispôbili šeru miestnosti. Zopár hláv sa otrávene otočilo, keď som po špičkách cupitala dolu uličkou.

Hodila som očkom po plátne – osvetľovalo mi cestu k miestu B12.

Práve tam nejaká úžasná hrdinka Dicka Curtisfielda bežala v snehu k akémusi chlapíkovi, ťahajúc za sebou malého kabelkového pinčlíka.

„Stoj!“ kričala za ním. „Počkaj!“

Chlapík zastal a ja som počula, ako sa celé hľadisko v očakávaní naraz nadýchlo. Zbadala som obrys chlapa, ktorého som hľadala, a zohla som sa k nemu.

„Nesiem vám párok v rožku,“ zašepkala som.

Načiahol sa, vytrhol mi ho z rúk, ani neodtrhol zrak od plátna. S poďakovaním sa tiež nenamáhal.

Vracala som sa späť uličkou a presne v momente, keď som chcela vyjsť von, herec na plátne povedal:

„Pokúšal som sa ťa nemilovať, Katie, ale nedokážem to.“

Pozorovala som samu seba, ako sa otáčam. Tú herečku som vždy obdivovala. Jej najlepšie výstupy som si prehrávala znova a znova, snažiac sa z nich pochytiť triky, ktoré by som mohla využiť. Ešte pred rokom by som tento film chcela vidieť priam zúfalo. Hlavný mužský hrdina už držal jej tvár v dlaniach, stískal jej krásne líca. Pri nohách jej štekala pinčlík.

„Naozaj?“ zašepkala. Po líci sa jej skotúlala jemná slza, no vôbec jej nepoškodila mejkap.

„Snažil som sa ťa znenávidieť,“ prikývol. „Snažil som sa k tebe nič necítiť. Snažil som sa na teba úplne zabudnúť, ale som z toho vyčerpaný, Katie. Po tom všetkom ťa nedokážem nemilovať. Nedokážem potlačiť, čo k tebe cítim. Každý pocit, každý kúsok môjho srdca – patrí len tebe. Vždy to tak bolo...“

Silno som zažmurkala s rukou ešte vždy na dverách a v krku sa mi sformovala guča. Vyšla som v momente, keď orchestrálna hudba oznámila veľkolepý bozk. Prešla som popri bare, odignorovala Ma, ktorá po mne štekala pokyny, a odišla som na záchod pre zamestnancov. A ako som tam sedela, s nohavicami spadnutými na členkoch, schúlila som sa a začala vzlykať – do úst som si pre istotu, keby vošla dnu Ma, vopchala päť, aby ma nepočula plakať.